

Tamara McKinley

Morgenrood

 DE KERN

Proloog

Golf van Savannah, 1951

Annie Somerville tilde Lily op en plantte haar stevig op haar heup. Er waren niet veel dingen die Annie nog angst aanjoegen, want het leven in de Australische regio Gulf Country vereiste moed en vasthoudendheid, maar die ochtend was het anders.

Het gebrul van de Spitfire verscheurde de stilte van de vroege ochtend terwijl hij over de zanderige startbaan denderde en het lucht-ruim koos. Met hun hand boven hun ogen tegen het stof dat werd opgeworpen volgden Annie en haar twee jaar oude dochter de Spitfire tot hij verdween in het grote, donkere hart van de enorme wolk die zich bij dageraad had gevormd.

Deze wolk strekte zich uit van de noordelijke tot de zuidelijke horizon en legde een schaduw op de uitgestrekte savanne terwijl hij om zijn lengteas rolde, als een eeuwige, nooit brekende golf. De kruin glinsterde en schitterde door de ijskristallen die hij had meegenomen op zijn tocht over de Golf van Carpentaria.

Hij was afschrikwekkend in zijn schoonheid en Annie verstevigde haar greep op het kind terwijl ze geluidloos biddend en met bonzend hart dat voortjagende monster afzocht naar een teken van de Spitfire.

En daar was hij – een nietig vlekje dat die golf bereed, duikend, draaiend en kerend als een stuk speelgoed, racend over de kruin van de golf, zonder acht te slaan op het gevaar.

In gedachten werd Annie meegevoerd naar de cockpit waar ze haar echtgenoot voor zich zag terwijl hij lachte van pure vreugde omdat hij een langgekoesterde wens in vervulling zag gaan. Hoe kon hij ook maar vermoeden hoe bang ze was en hoe hulpeloos? Want de in de strijd gehavende Spitfire en de dappere, onbezonnen man die hem vloog waren voor de machtige Morning Glory niet meer dan een plujsje in de wind.

I

Brisbane, 2000

Fleur Mackenzie pakte haar handtas, aktetas en laptop en stapte met tegenzin uit de Mazda sportwagen. Meestal had ze veel zin om aan een nieuwe dag te beginnen. Ze hield van haar werk bij Oz Architecten en ze was ambitieus genoeg om hogerop te willen komen voor ze aan kinderen begon. Maar de stemming op kantoor was de afgelopen tijd veranderd en er hing een gevoel van onheil dat zich niet liet verdrijven. Het gonsde al maanden van de geruchten die sterker werden naarmate meer projecten werden uitgesteld, personeel vertrok en tot dan toe trouwe klanten overstapten naar de concurrent.

‘Môgge, Fleur. Hoe gaat-ie?’ Jason Delaney was gekleed in een trainingsbroek en shirt zonder mouwen. Hij droeg hardloopschoenen en had een roze band om zijn hoofd. Hij was buiten adem.

Fleur grijnsde een beetje treurig naar haar collega. ‘Niet geweldig,’ gaf ze toe. De gouden armbanden om haar smalle pols rinkelden zachtjes toen ze haar donkere haar naar achteren streek en de kraag van haar jasje goed deed. ‘Ik maak me zorgen om de vergadering van vandaag.’

Jason hield op met hardlopen op de plaats. Zijn opgewekte gezicht betrok abrupt. ‘Wie niet? Wat denk je, Fleur? Krijgen we de zak?’

‘Ik hoop het niet,’ mompelde ze en haar hoge hakken tikten op het plaveisel terwijl ze doorliep naar de ingang. ‘Greg en ik hebben een hoge hypotheek en vierendertig is geen leeftijd om zonder werk te zitten.’

‘Ik dacht dat Greg net was gepromoveerd tot hoofdchirurg? Hij verdient toch zeker wel genoeg om jullie een tijdje te onderhouden?’

Fleur was niet van plan haar financiële situatie met hem te bespreken. Hij bedoelde het waarschijnlijk goed – hij was tenslotte haar

beste vriend – maar hij roddelde ook graag. Ze toetste de toegangscode in, ging de deur door en liep in de richting van het kantoor op de begane grond. Ze ging de grote, witgeschilderde ruimte binnen die vol stond met bureaus, tekentafels en dossierkasten, deed de lichten aan en legde haar uitpuilende akteras en zware laptop op haar bureau. ‘Het heeft geen zin erover te speculeren tot we de feiten kennen,’ zei ze rustig. ‘Oz Architecten is een groot bedrijf en we moeten blijven hopen...’

Jason trok de band van zijn hoofd, stopte hem in de zak van zijn trainingsbroek en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Nou, ik heb al op verschillende banen gesolliciteerd, voor het geval dat. Ik kan niet van Enrique verwachten dat hij mij in zalig nietsdoen laat verkeren, hoe graag ik dat ook zou willen.’ Hij wierp een blik op het protserige horloge om zijn pols, een cadeautje van zijn rijke minnaar. ‘Ik kan maar beter opschieten en mezelf mooi maken voor de hoge heren er zijn.’

Fleur glimlachte flauwtjes terwijl hij zich naar de kleedkamer van het personeel haastte. Zij had ook overwogen om een andere baan te zoeken, maar ze voelde een zekere loyaliteit ten opzichte van het bedrijf waar ze al werkte sinds ze van de universiteit kwam en ze kon niet goed geloven dat het op het punt stond om in te storten. Er waren ook nog andere redenen, gaf ze stilletjes toe, want ze wilde dolgraag een baby. Ze wilde haar eigen gezinnetje stichten, nu Greg en zij getrouwd en gesetteld waren. Een nieuwe werkgever zou het niet erg waarderen wanneer ze binnen een jaar met zwangerschapsverlof zou gaan – en haar biologische klok tikte verder. Ze moest vertrouwen blijven houden in Oz Architecten.

Met een enorme geeuw schopte ze haar schoenen uit en wriemelde met haar tenen. Ze had niet goed geslapen en de onzekerheid over haar baan putte haar uit. Greg was op een medisch congres in Sydney en hoewel hij elke avond belde en ze urenlange gesprekken voerden, was het niet hetzelfde als hem thuis hebben. Ze miste het vertrouwde van zijn omhelzing, het kloppen van zijn hart tegen haar oor, het gevoel dat Greg haar rots in de branding was, haar soulmate, en dat het niet uitmaakte hoe hard het stormde omdat hij er altijd zou zijn om haar te beschermen.

Ze woonden al twee jaar samen toen hij haar twaalf maanden geleden verraste door haar ten huwelijk te vragen. Greg was een man die buitengewoon gesteld was op zijn onafhankelijkheid, die gedreven werd door de ambitie een verschil te maken in de problematische, en

soms hartverscheurende, wereld van de kinderchirurgie. Ze had vanaf het begin geweten dat het leven met Greg niet eenvoudig zou zijn. Voor Fleur was het liefde op het eerste gezicht geweest toen ze elkaar op een feestje ontmoetten en ze voelde nog elke keer dat ze naar hem keek een steek van verlangen.

Greg was negenendertig en had nog steeds een atletisch lichaam. Hij zag er eerder uit als een popster dan als een zeer gerespecteerde kinderchirurg. Hij had brede schouders, een platte buik en zijn dikke bos blond haar krulde over zijn oren en naar achteren, weg van zijn knappe gezicht. Maar het waren drie jaar geleden zijn ogen geweest die haar hadden aangetrokken. Ze waren zo groen als de oceaan in de zomer, werden omrand door lange, dikke wimpers en verrieden een onmiskenbare en gevaarlijke sensualiteit die haar al snel verstrikte.

Haar heerlijke dagdroom werd wreed verstoord door de komst van de rest van het personeel. Ze deed vlug haar jasje uit, streek de kreukels uit haar strakke rok en probeerde opgewekt te kijken terwijl zij het kantoor binnenkwamen en hun stemmen en drukte de stilte verdreven die als een balsem was geweest voor de opkomende onzekerheid die haar belaagde. Het enige onderwerp van gesprek was de ophanden zijnde vergadering; het geklets werd minder en de spanning nam toe naarmate het tijdstip van tien uur dichterbij kwam.

‘Waarom ga je niet mee naar de bar om samen met ons je verdriet te verdrinken, Fleur?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik wil alleen maar naar huis, Jason,’ zei ze zacht terwijl ze onder het toezien van een medewerker van de deurwaarder haar laatste persoonlijke bezittingen in een kartonnen doos stopte en haar jasje aanschoot.

‘Maar Greg is weg,’ drong hij aan. ‘Het is niet goed om op een moment als dit alleen te zijn.’ Hij wierp een blik op de potige bewaker die in de buurt rondhing en knikte toen de man op zijn horloge tikte. ‘Kom mee, Fleur,’ probeerde hij haar te overreden. ‘Je kunt hier niet blijven.’

Fleur liet zich in een van de kantoorstoelen zakken. Ze kon het nog steeds niet bevatten. ‘Ik werk hier al sinds ik van de universiteit ben,’ zei ze nauwelijks verstaanbaar. ‘Ik ben hier officieel architect geworden. Ik heb een paar maanden geleden promotie gekregen. Hoe hebben ze dit kunnen doen?’

‘Hebzucht,’ antwoordde Jason zuur. ‘Ze zijn betrap op het omkopen van projectontwikkelaars en politici. Vervolgens hebben ze de situatie nog erger gemaakt door met de boeken te knoeien. Geen wonder dat we allemaal zonder werk zitten.’

‘Maar het was zo’n groot bedrijf. Waarom was dit nodig?’

Hij pakte de kartonnen doos en zette die boven op die van hemzelf. ‘Wie zal het zeggen – maar hier zitten we nu, zonder werk en zonder een schijn van kans op een afvloeiingsregeling. Persoonlijk zou ik die klootzakken het liefst doodschieten.’

Ondanks alles moest ze giechelen en ze kwam overeind. Ze liepen langs de haastig leeggeruimde bureaus, de dossierkasten die meters papier uitbraakten, de verlaten tekentafels en de schaalmodellen van projecten die nooit zouden worden voltooid. Het ooit zo strakke architectenkantoor wekte nu al de indruk van verlatenheid.

De man van de deurwaarder deed de deur voor hen open en draaide die achter hen stevig op slot.

Jason zette de kartonnen doos in de kofferbak van de sportwagen en omhelsde haar. ‘Weet je zeker dat je niet meegaat naar de bar? Ik trakteer.’

Ze maakte zich los uit zijn omhelzing en schudde haar hoofd. ‘Greg komt vanavond thuis en ik heb andere plannen.’

‘O, zit het zo?’ Hij trok spottend een wenkbrauw op.

Ze giechelde en voelde hoe ze begon te blozen. Ze ging op haar tenen staan en kustte hem licht op de wang die rook naar Paco Rabanne. Hij was de beste vriendin die een vrouw zich kon wensen en ze zou het heel erg missen om hem niet meer elke dag te zien. ‘Ja, zo zit het,’ gaf ze toe, ‘en nu ik alle tijd heb, kunnen Greg en ik aan kinderen gaan denken.’

Jason huiverde. ‘Ik kan me niets vreselijkers voorstellen,’ zei hij binnensmonds. ‘Baby’s lekken aan twee kanten en zijn de pest voor je schoonheidsslaapje. Ik ben zo blij dat ik homo ben.’

‘Ik ook.’ Ze keek glimlachend naar hem op. ‘Bel me, Jason.’

Fleur slikte haar tranen weg terwijl ze in de richting van de rivier de Brisbane reed naar het penthouse dat erover uitkeek. Haar baan kwijtraken was alsof ze een beetje doodging. Ze voelde zich verdoofd, geïsoleerd en onzeker over haar toekomst, want ze genoot van de onafhankelijkheid die haar werk en het verdienen van haar eigen geld met zich meebrachten. De gebeurtenissen van die dag veranderden

alles en haar gevoelens waren te zeer in de war om goed te kunnen nadenken. Ze wilde bij Greg zijn.

De hete, harde stralen van de douche hielpen haar een beetje om zich weer mens te voelen en tegen de tijd dat ze nieuwe make-up had opgedaan en een koele doorknoopjurk had aangetrokken, was ze een stuk positiever gestemd. Ze had talent, was toegewijd en werkte hard. Ze had haar waarde bewezen bij Oz Architecten en zou er snel in slagen een nieuwe baan te vinden; misschien bij een kleiner, degelijk kantoor waar men wat ze te bieden had op prijs zou stellen.

Ze haalde een borstel door haar haar en in gedachten voerde ze een sollicitatiegesprek. Ze zag het hele proces van gewinning en haar nieuwe collega's al voor zich. Met een zucht legde ze de borstel weg en ging naar de keuken. De gedachte dat ze helemaal opnieuw moest beginnen, trok haar totaal niet aan, want ze had andere prioriteiten gekregen.

Haar ambities waren plotseling naar de achtergrond gedrongen door de dringende behoefte aan het moederschap.

Fleur had een kipsalade klaargemaakt en die in de koelkast gezet voor later. Ze schonk een glas witte wijn in. Ze nam kleine slokjes terwijl ze met opgetrokken benen op de bank zat en in een tijdschrift bladerde. Dat legde ze al snel terzijde en ze probeerde zich te concentreren op de avondkrant. Ook die slaagde er niet in om haar aandacht vast te houden en ze stond op het punt om nog een glas wijn in te schenken toen ze zijn sleutel in het slot hoorde.

'Greg. O, Greg, ik ben zo blij dat je thuis bent.' Ze lag in zijn armen, ademde de geur van hem in en voelde zijn sterke lichaam tegen zich aan gedrukt. Zijn lippen beroerden haar wang en haar hals voor ze haar lippen bereikten.

'Fleur, mijn heerlijke Fleur. O, wat heb ik je gemist.' Greg schopte de deur achter zich dicht, tilde haar op en droeg haar naar de slaapkamer.

Fleur voelde de hitte van haar begeerte door haar lichaam trekken terwijl hij langzaam haar jurk losknoopte. Ze werd uitgepakt als een kostbaar geschenk en haar lichaam kromde zich in zijn richting terwijl hij de holte van haar keel kustte en met zijn tong over haar al

harde tepels ging. Ze kon niet wachten om zijn huid tegen de hare te voelen terwijl ze aan de knoopjes van zijn overhemd friemelde en zijn riem losmaakte.

Zijn warme hand stopte haar vingers en hield ze tegen zijn hart. ‘We hebben de hele nacht,’ zei hij zachtjes met zijn mond tegen de hare. ‘We hebben geen haast.’

Ze vrijden verlangend terwijl de zon onderging en de hemel verduisterde. Ze gingen op in hun eigen wereld en kwamen samen klaar tijdens die langzame dans die hen steeds vaster met elkaar verbond. Toen ze uitgeput waren, voerden ze elkaar stukjes kip en deelden een glas wijn, tot de behoefte om opnieuw te vrijen te sterk werd om te weerstaan. Ze sliepen in elkaar verstrengeld en toen ze wakker werden, praatten ze over het congres en de plotselinge ondergang van Oz Architecten.

Fleur lag met zijn armen om zich heen, haar gezicht tegen zijn borst en ze voelde zich gekoesterd en veilig. Ze hadden lang gepraat en nu lag Greg te slapen. Zijn diepe ademhaling ging gestaag, zijn hartslag onder haar vingers was regelmatig en geruststellend. Ze hield zo veel van hem dat ze wilde dat ze de woorden had om het uit te drukken, hield zo intens van hem dat het bijna beangstigend was en terwijl ze lag te kijken hoe hij sliep, voelde ze opnieuw die diepe, instinctieve en dringende behoefte om zijn kind te dragen. Ze had die kinderwens altijd gehad, maar sinds ze Greg had ontmoet en met hem getrouwd was, was het dringender geworden – want dat zou het kostbaarste geschenk zijn en hen voor altijd aan elkaar binden.

Fleurs oogleden knipperden toen ze bijna in slaap viel. Misschien was vandaag toch niet zo rampzalig als ze had gedacht. Het had allemaal niet beter getimed kunnen zijn. Ze zou het morgen met Greg over dit onderwerp hebben.

Fleur kwam langzaam omhoog uit haar slaap naar de sensuele warmte van Gregs gespierde lichaam en zijn zachte liefkozingen. Ze drukte zich genietend tegen hem aan terwijl zijn lange vingers haar borsten omklemden en zijn ongeschoren kin haar nek kietelde.

‘Goedemorgen, sexy dame,’ mompelde hij en zijn stem klonk al dik van verlangen terwijl zijn hand tergend langzaam over de boog

van haar ribben zwierf, over haar buik naar het donkere haar op de plek waar haar dijen bij elkaar kwamen.

Ze versmolt met hem, warm en gewillig, met een groeiend verlangen en de behoefte om hem in zich te voelen steeds dringender – en toen ze zich naar hem toekeerde, brandden zijn lippen een pad van vuur van haar borsten naar de muskusachtige, fluwelen zachtheid van haar diepste wezen dat zich bij zijn aanraking opende als de blaadjes van een exotische bloem.

Ze kromde haar rug en er ontsnapte een kreun van verlangen aan haar keel terwijl haar vingers door zijn blonde haar gingen en haar lichaam reageerde op de langzaam toenemende, maar sterke sensatie die zijn tong opwekte. ‘Nu,’ hijgde ze. ‘Alsjeblieft, Greg. Ik kan niet langer wachten.’

Zijn ogen schitterden wellustig toen hij grijnsde. ‘Aha, dus dat vind je lekker, mevrouw Mackenzie? En ik maar denken dat je gisteravond grondig en lekker gepakt was.’ Zijn lippen klemden zich om haar harde tepel, zijn tong wervelde eroverheen en eromheen en zijn vingers gingen door met het steeds verder opwekken van haar verlangen.

Fleur kreunde terwijl ze werd meegevoerd naar de golven van genot die zo dichtbij waren, maar toch buiten bereik. ‘Ja, o ja,’ spoorde ze hem aan. ‘Alsjeblieft.’

‘Hou die gedachte vast.’ Greg rolde van haar weg en zocht naar het doosje condoms.

Alleen gelaten en opgewonden als ze was, streek ze haar lange bruine haar naar achteren en pakte zijn arm terwijl ze haar hete, gulzige lichaam tegen zijn koele, gespierde rug drukte. ‘Deze keer niet, Greg, alsjeblieft.’

‘Doe niet zo raar, Fleur, we willen geen ongelukjes.’ Hij zag dat de doos leeg was en vloekte zachtjes.

Haar vingers trokken een spoor over zijn borst en door het gouden dons dat in een streep van zijn navel naar beneden liep en krulden zich om de dikke, stijve penis die klopte als reactie op haar aanraking.

Toen hij zich naar haar omdraaide kreunde hij van overgave en lust. ‘Ik denk dat we het risico wel kunnen nemen,’ zei hij schor. Zijn hand woelde door haar haar en hij had een gespierd dijbeen over haar heupen gelegd terwijl hij haar gezicht bedekte met kussen. ‘Je hebt er gisteravond toch wel aan gedacht om je pil in te nemen, hè?’

Ze glimlachte wrang terwijl ze het zich probeerde te herinneren, maar alle gedachten aan voorbehoedsmiddelen verdwenen toen hij bij haar binnendrong. Ze bewogen als één, langzaam, genietend, in een tempo dat tegelijkertijd heerlijk opwindend en bekend was. Huid gleeed als zijde over huid terwijl de kussen steeds hartstochtelijker werden en de hitte en intensiteit hen dreigden te verteren. Fleur sloeg haar benen om zijn middel en hij drong dieper en hartstochtelijker in haar. Ze trok hem naar zich toe en maakte van hun lichamen één verlangen, één wezen dat overmand werd door liefde en ongeremde behoefte tot het onmogelijk was om niet haar diepste wens te uiten. ‘Laten we een kindje maken,’ fluisterde ze.

Hij verstijfde en dat stille, roerloze moment leek zich oneindig lang uit te strekken. Aan zijn gezicht was niets af te lezen terwijl hij op haar neerkeek. ‘Ik dacht dat je zei dat...’

‘Dat is ook zo, maar...’

Hij ging verder met vrijen, maar het was nu gehaast en egoïstisch – een middel om het doel te bereiken. Hij rolde meteen van haar af toen hij was klaargekomen, stapte een paar tellen later abrupt uit bed en verdween in de badkamer.

De passie die hij bij Fleur had gewekt was verdwenen en een akelig voor gevoel maakte zich van haar meester toen ze dacht aan de andere keren dat ze over baby’s was begonnen. Ze had het in het verleden maar zo gelaten, maar vandaag was het anders. Vandaag was ze er klaar voor om de verbintenis die ze met elkaar waren aangegaan te onderstrepen en de logische gevolgen ervan te aanvaarden.

Hij bleef een eeuwigheid weg. Ze trok het laken op tot aan haar kin en keek toe toen hij eindelijk terug kwam gelopen naar het bed met alleen een handdoek om zijn middel. Hij bewoog met dat lome, bijna roofdierachtige gemak van een kat en ze voelde een steek van verlangen die zo sterk was dat het haar schokte.

Ze keek naar zijn rug terwijl hij zich op het bed liet vallen en met een handdoek zijn haar droogwreef. ‘We moeten erover praten, vind je ook niet – over een baby?’

‘Niet doen, Fleur,’ zei hij zuchtend. ‘Je weet hoe ik erover denk.’

Ze ging rechtop zitten en nam het laken mee om haar naaktheid te bedekken. Ze voelde zich plotseling zo vreselijk kwetsbaar. ‘Dat weet ik eerlijk gezegd niet,’ zei ze geforceerd kalm. ‘Het is een onderwerp dat je altijd hebt vermeden.’

‘We hebben het veel te druk voor kinderen,’ klonk het gedempt vanuit de handdoek. ‘Vooral nu ik hoofd ben geworden van de afdeling chirurgie. En jij gaat weer op zoek naar een baan.’

Ze ging naast hem op haar knieën zitten, het laken nog steeds onder haar kin geklemd terwijl haar lange haar over haar schouders viel. Ze stak haar hand naar hem uit en haar vingers raakten oppervlakkig zijn vochtige schouder. ‘Ik hoef niet meteen een andere baan – voorlopig nog niet. En als ik wel een baan vind, dan kan ik in deeltijd gaan werken en gebruikmaken van de opvang hier om de hoek,’ pleitte ze.

Hij stond van het bed op en trok een boxershirt aan en een sjofele, oude spijkerbroek die laag om zijn smalle heupen hing en op zijn plaats werd gehouden door een brede, leren riem. ‘Kinderen hebben is een volledige baan, Fleur. Je kunt ze niet steeds bij vreemden dumpen als het jou uitkomt.’ Hij liep op blote voeten de slaapkamer door en trok de gordijnen open zodat het vertrek baadde in het zonlicht.

Binnen in haar begon iets van angst te groeien. ‘Dan werk ik helemaal niet,’ zei ze rustig. ‘Als we een kleiner huis nemen, kunnen we van jouw salaris leven.’

‘Ik heb het hier naar m’n zin,’ zei hij binnensmonds terwijl hij naar buiten keek naar het uitzicht op de Brisbane, twaalf verdiepingen lager. Hij deed de dubbele deuren naar hun dakterras open en stapte, nog steeds blootsvoets, de warme zaterdagochtend in.

Fleur fronste haar voorhoofd terwijl ze uit bed stapte en hem met het laken achter zich aan volgde. Het uitzicht was adembenemend, met Mount Coot-tha in de verte en de rivier die als een schitterend blauw lint door het hart van de stad slingerde. Ze wierp er slechts een zijdelingse blik op, want ze was volledig geconcentreerd op haar echtgenoot.

‘Ik vind het hier ook mooi,’ zei ze zacht, ‘maar nu ik zonder werk zit, kunnen we het ons eigenlijk niet veroorloven – en het is niet bepaald een woning voor een gezin, hè?’

‘Dat was ook nooit de bedoeling.’ Zijn gezicht verzachtte en hij liet een arm over haar schouder glijden. Hij trok haar tegen zich aan tot de bovenkant van haar hoofd op zijn warme borst rustte. ‘We wonen hier omdat het in het centrum van de stad is, waar we een leuk sociaal leven kunnen leiden. Bovendien ligt het gunstig ten opzichte van het ziekenhuis. Ik kan het me makkelijk veroorloven om ons te onderhouden tot je weer een baan hebt, Fleur.’

Ze keek naar hem op en ging zachtjes met haar vingers over zijn pasgeschoren kaken. ‘Maar wat als ik meer wil, Greg?’ mompelde ze. ‘Het mooie appartement, het sociale leven – zelfs mijn baan – zijn voor mij nooit zo heel belangrijk geweest. Dat zou ik allemaal zo opgeven.’

‘Dat heb ik me nooit gerealiseerd,’ zei hij nadenkend.

Ze glimlachte plagerig naar hem om de stemming wat luchtiger te maken. ‘Wat? Dat ik je zo aanbid dat ik in een schuur zou willen wonen of dat ik liever jouw baby’s krijg dan elke dag naar mijn werk te gaan?’

Greg beantwoordde haar glimlach niet. ‘Het spijt me, Fleur, ik dacht dat we het erover eens waren dat baby’s geen onderdeel uitmaken van onze plannen.’

Getroffen door zijn woorden en zijn ernstige uitdrukking deed ze een stap achteruit. ‘Welke plannen?’

‘Onze plannen voor de toekomst.’ De glimlach waar ze normaal gesproken knikkende knieën van kreeg, verscheen onzeker op zijn gezicht.

Ze keek hem met een oprechte blik in haar ogen aan. ‘Het is voor het eerst dat ik daarvan hoor.’

‘Daar hebben we het toch over gehad toen we gingen samenwonen,’ zei hij terwijl hij nerveus met zijn handen door zijn haar streek. ‘We waren het erover eens dat we ons op onze carrière zouden concentreren en een appartement in de stad en een boot voor op de rivier zouden kopen en geld op de bank zouden hebben. We hebben het nooit over baby’s gehad.’

Fleur zou gezworen hebben dat het appartementsgebouw onder haar voeten bewoog. Haar hart klopte in haar keel en ze deed haar uiterste best om kalm te blijven. ‘Dat was meer jouw droom dan de mijne,’ zei ze aarzelend, ‘en ik nam gewoon aan...’

Hij haalde diep adem en liet die in een diepe zucht weer ontsnappen. ‘En ik dacht dat je het begreep.’ Zijn groene ogen hielden haar blik gevangen. De uitdrukking erin werd zachter terwijl hij zijn handen om haar gezicht legde. ‘Ik hou van je, Fleur. Ik vind het heerlijk om met je getrouwd te zijn, maar ik wil geen kinderen. Dat zou alles bederven.’

Ze deed een stap achteruit alsof hij haar een klap had gegeven. ‘Maar een kind is een geschenk, het echte bewijs van onze liefde en

toewijding aan elkaar. Het zal ons dichter bij elkaar brengen en ons veel meer geven dan dit allemaal.’ Ze maakte een gebaar naar het appartement en het uitzicht.

Zijn ogen werden donker en hij propte zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. ‘Dat kun jij makkelijk zeggen. Jij hebt nooit meegemaakt hoe moeilijk het is zonder al die luxe. Een kind heeft twee ouders nodig die voor hem zorgen, hem leiden en beschermen. Het zal je uitputten, ons uit elkaar drijven met zijn eisen. Het zal je binden en veranderen.’

Ze stond op het punt om in tranen uit te barsten, maar verdomd als ze die zou laten stromen. ‘Natuurlijk is dat niet zo,’ wist ze uit te brengen.

Hij deed duidelijk zijn best om de situatie niet uit de hand te laten lopen, maar er klopte een adertje bij zijn slaap, zijn toon was mescherp en zijn ogen fonkelden vastberaden. ‘Dat is wel zo, geloof me,’ zei hij grimmig. ‘En ik wil niet dat ons zoiets overkomt, Fleur. Er komen geen baby’s.’

De wereld leek te vergaan. ‘Geen baby’s?’ fluisterde ze. ‘Nooit?’

Hij schudde zijn hoofd. De uitdrukking op zijn gezicht wekte de indruk van spijt, maar dat was niet terug te vinden in zijn vastberaden blik. ‘Ik weet dat je op dit moment vreselijk teleurgesteld bent,’ zei hij ferm, ‘maar over een paar jaar, wanneer je carrière maakt en je ontwerpen populair worden, zul je me dankbaar zijn.’

De arrogantie van zijn argument deed haar beven en ze moest haar woede onderdrukken om geconcentreerd te kunnen blijven. ‘Je ontzegt me het enige waar elke vezel van mijn lichaam om schreeuwt,’ zei ze toonloos. ‘Wáág het niet om te zeggen dat ik je dankbaar zal zijn.’

‘Het spijt me. Dat kwam er niet helemaal goed uit,’ stamelde hij. ‘Maar je snapt toch wel hoe onpraktisch het zou zijn om zelfs maar aan een kind te denken?’ Hij ging weer met zijn hand door zijn haar, duidelijk worstelend om de woorden te vinden die haar zouden kalmeren. ‘Ik zit dag en nacht in het ziekenhuis. Jij zult het binnenkort weer druk hebben met nieuwe bouwprojecten en dan zit je voortdurend op de bouwplaats. Je kunt niet alles hebben, Fleur.’

‘Ik vraag niet om alles,’ zei ze door de tranen heen die nu over haar wangen stroomden zonder dat ze er acht op sloeg, ‘maar ik ben vierendertig en mijn biologische klok tikt zo hard dat het me verbaast

dat je het niet kunt horen.’ Ze pakte het laken en frommelde in haar verdriet een hoek ervan tot een bal. ‘Ik dacht... Ik dacht dat je zou willen dat we samen een baby kregen. Ik had nooit...’

Zijn schouders gingen hangen en hij boog zijn hoofd. ‘Het spijt me, Fleur. Ik had er eerder iets over moeten zeggen.’

‘Ja,’ wist ze ondanks haar tranen uit te brengen, ‘dat had je zeker.’ Toen keek ze naar hem op, zich bewust van het feit dat de pijn en het verdriet duidelijk van haar gezicht af te lezen waren. ‘Als ik had geweten hoe je erover dacht zou ik wel twee keer hebben nagedacht voor ik met je trouwde.’ Woedend op zichzelf omdat ze haar zelfbeheersing had verloren, veegde ze haar haar uit haar gezicht en klampte zich stevig vast aan het laken.

Zijn knappe gezicht vertrok en hij stak zijn armen naar haar uit. Hij was pijnlijk getroffen toen ze bij hem vandaan stapte. ‘Zeg alsjeblieft niet dat je er spijt van hebt dat je met me bent getrouwd. Ik hou van je, Fleur, en het enige wat ik wil is de rest van mijn leven samen met jou zijn.’

Ze stond te trillen op haar benen toen de pijn van het verlies door haar heen trok. ‘Liefde en trouwen betekent kinderen krijgen – in elk geval voor mij. Is het echt nooit bij je opgekomen dat dat was wat ik zou willen?’

Hij had het fatsoen om beschaamd te kijken terwijl hij zijn blik afwendde. ‘Af en toe,’ gaf hij toe. ‘Maar je leek tevreden met hoe het ging en ik dacht dat ons leven samen perfect was, voor ons allebei.’

Vastbesloten om sterk te blijven, veegde Fleur haar tranen weg. ‘Vandaag was niet de eerste keer dat ik over kinderen begon,’ zei ze met trillende stem en tranen in haar ogen. ‘Waarom heb je er eerder nooit iets over gezegd?’

Eindelijk verloor hij zijn kalmte en hij ging voor haar staan, sterk en onbuigzaam, zijn kin vastberaden vooruit. ‘Wil je echt huilende kinderen om je zorgen over te maken? Fleur, we hebben de vrijheid om te doen en te laten wat we willen zonder ons zorgen te hoeven maken om rekeningen en zieke kinderen. We maken nu al lange dagen en dat zou nog veel erger worden als we kinderen zouden hebben.’ Hij haalde diep adem en deed duidelijk zijn best om beschaafd te blijven. ‘Ik heb gezien wat er met mijn collega’s is gebeurd, en geloof me, Fleur, het aantal scheidingen in het ziekenhuis is net zo hoog als het stressniveau.’

Hij stak zijn hand uit, aarzelde en trok hem weer terug. ‘Ik hou van je, Fleur, maar ik wil niet dat ons leven op zijn kop gezet wordt alleen maar omdat jouw hormonen opspelen.’

‘Mijn hormonen?’ hijgde ze, geschokt door zijn harteloosheid. ‘Dit gaat niet om mij, of om mijn hormonen, Greg, het gaat allemaal om jóú en om wat jij wilt.’

‘Nee, dat is niet zo,’ zei hij fronsend. ‘Ik hou van je, Fleur, en ik heb altijd jouw bestwil voor ogen gehad. Ik vind dat je...’

Ze haalde moeizaam adem en deed haar uiterste best om haar woede in toom te houden. ‘Ik weet wat jij vindt,’ zei ze gebroken, ‘en geloof me, Greg, het gaat helemaal niet om mijn bestwil.’ Ze volhardde in haar vastberaden houding, kin omhoog, terwijl haar ogen zijn gezicht geen ogenblik loslieten. Ze haalde bevend adem. ‘En zeg nu niet dat je van me houdt – want ik geloof je niet.’

‘Fleur...’

Ze ontweek zijn uitgestoken hand. ‘Als je van me hield – echt van me hield – dan zou je samen met mij een baby willen.’

Koppig klemde hij zijn kaken op elkaar en zijn blik werd zo koud als ijs. ‘Dat is emotionele chantage, Fleur, dat is beneden je waardigheid.’

‘Het is het enige wat ik heb,’ snauwde ze.

‘Je gedraagt je als een verwend nest,’ antwoordde hij alvorens zich om te draaien. Hij ging de slaapkamer weer in, pakte een schoon overhemd en liep naar de keuken.

‘Dat is niet waar,’ schreeuwde ze terwijl ze achter hem aan ging, ‘en loop niet bij me weg, Greg Mackenzie. Heb tenminste nog het fatsoen om het me uit te leggen.’

Als altijd liet Greg zich niet verleiden tot ruzie en Fleur keek met een blik vol woede en frustratie toe hoe hij in de weer ging met de koffiemolen. Het lawaai vulde het grote, open vertrek en maakte elk gesprek onmogelijk.

Ze voelde zich opgelaten dat ze zo’n belangrijk gesprek voerde terwijl ze alleen in een laken gehuld was, maar wist dat ze niet anders kon als ze er ooit achter wilde komen waarom Greg zo fel tegen het krijgen van kinderen was. Ze liep naar de andere kant van het granieten werkblad, armen over elkaar geslagen, vastbesloten om te wachten en hem de pijn te laten zien die hij veroorzaakte. Hij weigerde naar haar te kijken en toen hij plotseling ophield met malen, viel er een geladen stilte.

‘Praat met me, Greg,’ smeekte ze. ‘Laten we geen ruziemaken.’

Hij deed de stekker van het espressoapparaat in het stopcontact, zette de kleine kopjes en schoteltjes klaar en leunde vervolgens tegen het werkblad met zijn enkels gekruist en zijn armen over elkaar geslagen voor het niet dichtgeknoopte overhemd alsof hij verdere confrontatie wilde afweren. ‘Het heeft weinig zin om hier verder over te praten terwijl je niet eens weet of je wel vruchtbaar bent,’ zei hij bot.

‘Ik heb alle onderzoeken laten doen,’ zei ze net zo bot. ‘Ik ovuleer als een gek en volgens de dokter is er geen enkele reden waarom ik niet zwanger zou worden.’ Ze haalde diep adem en de steek vol sarcasme was te mooi om niet uit te delen. ‘Hij had uiteraard geen rekening gehouden met jouw tegenzin om je voort te planten – en als jij jouw aandeel niet levert, was al dat gedoe gewoon tijdverspilling.’

Hij trok een blonde wenkbrauw op. ‘En als ik alleen maar losse flodders afvuur?’

Ze gooide uitdagend haar haar naar achteren en keek hem aan, hoewel schuldgevoel haar wangen deed gloeien. ‘We weten allebei dat dat niet zo is.’

Hij kwam langzaam overeind, handen op zijn heupen, ogen bijna katachtig terwijl hij haar strak aankeek. ‘Hoe weet je dat zo zeker, Fleur?’ Zijn stem klonk zacht, maar had een scherpe bijklank.

Ze wendde haar blik niet af, maar haar hart bonsde tegen haar ribben. ‘Ik heb je laatste medisch onderzoek gezien.’

Het groen werd nu ijskoud. ‘Hoe dat zo?’

Ze maakte haar lippen vochtig en haar ogen gingen verraderlijk naar de deur van zijn werkkamer. Ze was verbaasd geweest dat ze de medische gegevens überhaupt had gevonden en had er tot vandaag nauwelijks aan gedacht. Nu stonden de zaken er heel anders voor en er was geen weg terug. ‘Ik zocht naar de bankafschriften van vorige maand en toen vond ik de uitslag achter in je la.’

Het spiertje in zijn kaak bewoog sneller op en neer terwijl zijn ogen spleetjes werden. ‘Wanneer was dat?’

Ze omklemde het laken nog steviger en stak haar kin vooruit. ‘Ongeveer een maand geleden.’

‘Hoe durf je je met zaken te bemoeien die je niet aangaan,’ siste hij.

‘Ik ben je vrouw. Het zijn mijn zaken,’ zei ze uitdagend. Ze sloeg haar armen over elkaar en zette zich schrap tegen de opkomende angst die haar dreigde te overspoelen. ‘En het is maar goed ook dat ik

het heb gezien, Greg, want jij was duidelijk niet van plan mij iets te vertellen over dat onderzoek, of wel soms?’

‘Het was gewoon het jaarlijkse routineonderzoek,’ zei hij en hij wendde zijn blik af voor hij zich omdraaide en de dikke, donkere koffie in de kopjes schonk.

Er liep een ijskoude rilling over haar rug die tot in haar diepste wezen pijn deed. ‘Als het routine was, waarom is je sperma dan ook getest?’

Het bleef stil en de spanning in het vertrek was bijna tastbaar terwijl hij weigerde haar aan te kijken.

Fleur huiverde, wilde helemaal geen antwoord en toch was het onvermijdelijk dat ze het donkere en vreselijke vermoeden had dat ze het al wist.

Greg liep weg bij de koffie die geen van beiden wilde, boog zijn hoofd, spreidde zijn armen en legde zijn handen plat op het aanrecht. ‘Ik heb erom gevraagd,’ gaf hij met zachte stem toe.

Fleur kreeg nauwelijks nog adem. ‘Waarom?’

Hij kon haar nog steeds niet aankijken terwijl hij binnensmonds antwoordde: ‘Ik overwoog sterilisatie.’

Alle kracht vloeide uit haar benen en de lucht verdween uit haar longen. Het was alsof hij haar een vuistslag had gegeven. Ze liet zich op een barkruk vallen en kon hem alleen maar vol afschuw aanstaren.

‘Maar ik heb het niet laten doen, Fleur,’ zei hij terwijl hij wanhopig zijn hand naar haar uitstak.

De uitdrukking op haar gezicht maakte dat hij zich bedacht en afwezig met zijn hand door zijn haar streek. Hij zocht duidelijk naar woorden die een einde zouden maken aan dit moment zonder haar te kwetsen. ‘Ik was gewoon nieuwsgierig,’ hakkelde hij. ‘Ik dacht dat als ik alleen maar losse flodders afvuurde, je zonder de pil zou kunnen – en zo niet, dat sterilisatie de zaken voor ons allebei eenvoudiger zou maken...’ Zijn stem stierf weg.

‘Klootzak,’ snikte ze. ‘Ongelooflijke klootzak. Hoe kon je zoiets zelfs maar overwegen zonder het er met mij over te hebben?’

Zijn mond verstrakte en hij sloeg zijn armen weer over elkaar. ‘Het was maar een idee. Daar hoeft je niet zo’n ophef over te maken.’

Ze staarde hem aan. Hij was een vreemde. Een kille, gevoelloze vreemde. ‘Je wilt echt, écht geen kinderen, hè?’ hijgde ze. ‘Daarom sta je erop condooms te gebruiken, ook al ben ik aan de pil.’ Ze stootte

een humorloos gelach uit. ‘Over het zekere voor het onzekere nemen gesproken. Wat stom dat ik me dat niet heb gerealiseerd.’

‘De pil werkt niet altijd,’ mompelde hij ter verdediging. ‘En ik wist niet zeker of ik er wel op kon vertrouwen dat je hem slikte. Je gedraagt je de laatste tijd zo vreemd.’

Het laken gleeed op de grond toen ze met gekromde vingers op zijn gezicht af vloog. De woedende woorden bleven uit door de alles verterende pijn die haar beving.

Hij ontweek haar nagels en greep haar polsen vast. ‘Rustig, in vredesnaam, Fleur. Je doet jezelf nog iets aan.’

‘Kan me niet schelen,’ snikte ze en ze worstelde om los te komen.

‘Maar mij wel.’ Hij liet haar plotseling los en duwde haar van zich af. ‘Je stelt je vreselijk aan.’

Fleur klampte zich aan het aanrecht vast en ging bijna onder in een zee van verwarring en shock terwijl hij zijn autosleutels pakte. Dit was een droom, een vreselijke nachtmerrie. Ze zou zo wakker worden en dan zou alles in orde zijn. Haar geliefde Greg – haar echtgenoot en minnaar – de man van wie ze had gedacht dat hij haar aanbad. Hij kon toch niet zo wreed zijn om haar zo achter te laten? Maar nee, hij schoof zijn voeten in zijn instappers, graaide zijn mobieltje en pieper van tafel en was duidelijk van plan haar hier in die afschuwelijke halfwereld die hij had geschapen achter te laten.

‘Waar ga je heen?’ fluisterde ze.

‘Weg.’

‘Maar dat kan niet. Niet nu. Niet zo.’ Ze stak haar armen naar hem uit, maar hij liep al naar de deur. ‘We moeten praten, we moeten proberen het op de een of andere manier eens te worden.’

‘Er valt niets te praten en ik ben niet van plan om hier te blijven terwijl jij buiten zinnen bent.’ Hij liep met grote passen over de glimmend geboende vloer van cederhout, ging de deur door en de gang in waar hij op het knopje van de lift drukte.

De deur van de lift die hem wegvoerde schoof fluisterend dicht zodat haar smeekbede aan zijn adres om te blijven, gesmoord werd en zette daarmee zijn vastbeslotenheid om een einde te maken aan de discussie kracht bij.

Ze deed de deur van het appartement dicht en zakte op de vloer ineen. Ze trok het laken naar zich toe en drukte het tegen zich aan alsof dat de verlamdende, knagende leegheid die haar overviel kon

verlichten. Hij hield niet van haar. Hij kon met geen mogelijkheid van haar houden – niet als hij in staat was om zo nonchalant en zelfzuchtig te overwegen haar van de kans op het moederschap te beroven.

Op dat moment haatte ze hem. Haatte ze zijn arrogantie, zijn egoïsme en de laffe manier waarop hij had vermeden haar deze bittere waarheid te vertellen. Maar het meest van al haatte ze de manier waarop hij niet alleen haar te gronde had gericht, maar ook hun huwelijk. Dat kon een crisis als deze toch niet doorstaan?

Toen Greg in de holle stilte van de parkeergarage aankwam, merkte hij dat hij liep te trillen. Hij had een vreselijke hekel aan ruzie en had in zijn negenendertig jaar duidelijk niets over vrouwen geleerd, want hij had het hele gedoe slecht afgehandeld. Fleur was radeloos; ze was zo gekwetst dat ze nu waarschijnlijk – en terecht – een hekel aan hem had.

Zijn instappers maakten nauwelijks geluid terwijl hij de betonnen vloer overstak en in de richting van de Porsche liep. Maar de stilte in de garage zorgde ervoor dat hij het wilde uitschreeuwen van woede en frustratie – om ergens op los te timmeren en zo uiting te geven aan de verontrustende emoties die hij altijd zo zorgvuldig onder controle hield. Het was niet zijn bedoeling geweest dat ze achter die onderzoeken zou komen; toen dat wel het geval bleek, had hij zich in de hoek gedreven en kwetsbaar gevoeld en hij had teruggeslagen op de enige manier die hij kende. Zijn beheerste emoties en geforceerde koelheid waren verdedigingsmechanismen die hij gebruikte wanneer hij in situaties terecht kwam waarin hij zich overdonderd voelde. Hoewel hij daar wel iets aan had in zijn werk in het ziekenhuis, wist hij dat ze desastreus waren geweest voor zijn huwelijk.

‘Je bent een grote lafaard, Greg Mackenzie,’ mompelde hij binnensmonds terwijl hij op het knopje van zijn sleutel drukte om het alarm uit te schakelen. ‘Je had het haar meteen in het begin moeten zeggen.’ Hij gleed in de luxe leren bestuurdersstoel en sloeg het portier dicht. Er waren ontelbaar veel dingen waar hij spijt van had, maar hij wist dat als hij nu terugging naar het appartement dat Fleur alleen maar meer pijn zou bezorgen – haar misschien zelfs hoop zou geven. En dat was wel het laatste wat hij wilde.

De sensuele geur en de manier waarop het nieuwe leer aanvoelde zouden hem moeten moeten omwikkelen en troosten, maar vandaag verstikte

het hem alleen maar toen hij achteroverleunde en zijn ogen sloot. De Carrera was een cadeautje voor zichzelf geweest toen zijn promotie zeker was. Het was een schitterende auto, een langgekoesterde droom, met een glanzend zwarte carrosserie, aluminium velgen en een drielitermotor. Het was het perfecte symbool voor zijn zuurverdiende succes, echt een stuk jongensspeelgoed, en beslist niet geschikt voor kinderzitjes en andere zaken die kleine kinderen nodig hadden.

Hij wierp een blik op Fleurs Mazda MX5 die in het parkeervak naast het zijne stond. Glimmend, dieprood en slank. Ook deze sportwagen was absoluut niet geschikt om kinderen in rond te zeulen. Zijn mondhoeken krulden. Het was een verjaardagscadeautje geweest van die verrekte vader van haar en Fleur was er op slag verliefd op geweest. Ze had geprobeerd te doen alsof Gregs cadeau van dure lingerie en parfum haar net zo veel plezier deed, maar daardoor, in combinatie met zijn eigen afkeer vanwege het feit dat Don Franklin hem eens te meer had afgetroefd, was het vrijwel onmogelijk geweest om niets te zeggen en was hij opnieuw ruzie gaan maken met Fleur.

Hij zuchtte diep. Ze leken de laatste tijd voortdurend met elkaar overhoop te liggen. Wat een perfect begin van een van hun zeldzame weekenden samen had moeten worden, was uitgedraaid op iets duisters en angstaanjagends. Hij wilde haar niet kwijt, hij kon de gedachte aan een leven zonder haar niet verdragen en dat was de reden dat hij bad dat die dag nooit zou aanbreken. Maar dat was wel gebeurd en nu staaarde hij in de achteruitkijkspiegel, bang dat zijn toekomst dezelfde kronkelige weg was ingeslagen als zijn verleden had gedaan.

Hij had in al zijn dwaasheid gedacht dat ze gelukkig was in de huidige situatie, had gedacht dat de ervaringen in haar jeugd haar voorgoed genezen hadden van het verlangen om kinderen te krijgen en dat haar neven en nichten voldoende waren om haar moederlijke gevoelens te bevredigen. Hij had de hints over kinderen niet gemist, of de manier waarop ze naar baby's in kinderwagens keek, maar hij had zichzelf voor de gek gehouden en gedacht dat het maar tijdelijk was – een onschuldige stukje melancholie dat al gauw naar de achtergrond gedrongen zou worden door de opwinding van hun drukke en bevredigende levens.

Greg zuchtte nog eens diep. Wat had hij het bij het verkeerde eind gehad. Wat was hij blind geweest voor Fleurs reële en dringende be-

hoeftes die hij weigerde te erkennen. Nu liep zijn huwelijk gevaar, hun toekomst samen was onzeker. Hij boog zijn hoofd, deed zijn ogen dicht en probeerde zijn tranen te bedwingen terwijl de angst dat hij haar kwijt zou raken steeds groter werd.

Hij zat fout. Hij had Fleur moeten vertellen hoe bang hij was om kinderen te krijgen. De verantwoordelijkheid van ze grootbrengen, van ze veilig door het drijfzand van het leven loodsen, was iets wat hij niet aandurfde. De kans dat het fout zou gaan was te groot.

Hij kon bijna het minachtende stemgeluid van zijn vader horen – het spervuur van woorden dat als gif zijn jeugd had beheerst en dat nog steeds in zijn oren klonk. Het was zo moeilijk geweest om daar overheen te komen, om er geen geloof aan te hechten terwijl ze hem zo stevig ingeprent waren. Maar hij had bewezen dat hij iets waard was, dat hij boven de tastbare haat van zijn ouweheer kon uitstijgen en met opgeheven hoofd door het leven kon, vol vertrouwen in zijn vaardigheden, meer op zijn gemak met zichzelf en het leven dat hij had gekozen. Om kort te gaan, hij was uit de hel ontsnapt en was absoluut niet van plan daar ooit nog eens op bezoek te gaan.

Tranen vertroebelden zijn blik en boos knipperde hij met zijn ogen. Hij had zorgvuldig vermeden Fleur veel te vertellen over die jaren, had alleen gezegd dat zijn ouders dood waren en dat hij niet graag over ze sprak. Maar er was zo veel meer dat hij haar had moeten toevertrouwen, want de erfenis van pijn, alleen-zijn en woede die net onder de oppervlakte lag, achtervolgde hem nog steeds en dreigde nu alles te vernietigen waar hij waarde aan hechtte.

Hij schrok van het kloppje op het portierraam en staarde wezenloos naar zijn buurman en collega, John Watkins, voordat tot hem doordrong wie hij was.

‘Gaat het, *mate?*’ vroeg de oudere man toen het raampje omlaag was gegleden. ‘Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar je ziet er nogal belabberd uit.’

Greg snoot vlug zijn neus. ‘Een beetje last van hooikoorts,’ zei hij terwijl hij langzaam weer tot zichzelf kwam. ‘Vergeten mijn medicijnen in te nemen.’

De uitdrukking op Johns doorgroefde gelaat gaf te kennen dat hij niet helemaal overtuigd was, maar hij vroeg niet verder. Hij rechte zijn rug en klopte op zijn slanke middel – hij was bijna zestig, maar uitstekend in vorm. ‘Ik was eigenlijk op weg om te zien of ik je kon

verleiden tot een spelletje squash,' zei hij en hij hield een grote sporttas omhoog. 'Durf je de uitdaging aan?'

Niets was beter geschikt om zijn opgekropte emoties af te reageren dan een balletje tegen betonnen muren meppen. 'Mijn spullen liggen op de club,' antwoordde hij. 'Ik zie je daar.'

Hij draaide het sleutelje om en de Porsche kwam brullend tot leven. Het diepe pulserende geluid echode in de stille betonnen garage. Hij maakte zijn gordel vast, manoeuvreerde de auto uit zijn smalle parkeerplek en reed achter Johns Subaru aan de helling naar de uitgang op. Hij zou Fleur onder ogen moeten komen, en snel, maar hij bad dat hij de moed zou vinden om haar te vertellen waarom hij geen kinderen wilde en waarom het zo belangrijk was dat ze dat begreep en accepteerde.

Fleur was onder de krachtige waterstralen blijven staan, haar gesnik gesmoord door het geluid van het water, tot ze helemaal leeg was. Ze sloeg een handdoek om en liep langzaam naar de zonovergoten slaapkamer. Haar wereld lag in puin, alle hoop was verdwenen, en er viel geen plezier meer te beleven aan de prachtige kamer die ze met zo veel liefde en toewijding had ingericht.

Haar blik viel op het lege doosje van de condooms en ze schopte het onder het bed. Ze hoorde het over de geboende vloer glijden. Ze haatte die rottingen.

Ze liet zich op het bed vallen en trok de handdoek van haar hoofd zodat haar lange, natte haar over haar schouders viel en het water op haar rug en borsten drupte. Terwijl ze naar zichzelf zat te kijken in de spiegeldeuren van de kasten die een hele muur bedekten, kwam ze tot de conclusie dat ze moest aanvaarden dat alles veranderd was. Ze kon hem niet dwingen haar een baby te geven. Hoewel ze misschien in de verleiding zou kunnen komen om gaatjes in condooms te prikken of stiekem met de pil te stoppen, wist ze dat dat niet de oplossing was. Een kind moest geboren worden uit liefde, niet uit bedrog.

'Wat gebeurt er als het me niet lukt hem van mening te doen veranderen?' vroeg ze haar spiegelbeeld. 'Komen we hier ooit overheen? Kan ik hem vergeven? Hou ik genoeg van hem om zo'n vreselijk offer te brengen?'

Maar wat als ze bleef en ontdekte dat ze dat offer niet kon brengen, om er vervolgens achter te komen dat ze te lang had gewacht? Er wa-

ren zo veel vragen en op dat moment verlangde ze naar de goede raad en troost van haar moeder. Maar die was al lang geleden overleden, een ongrijpbare figuur van wie ze het gezicht nooit had gezien.

De tranen prikten in haar ogen terwijl ze de zonnige kamer en het bed met de verfrommelde lakens bekeek. Als ze bleef, zou er altijd dat spookbeeld in de kamer hangen – een grote, zwarte aanwezigheid die hen overschaduwde en hen herinnerde aan wat geweest had kunnen zijn. Tenzij Greg plotseling van mening veranderde. Hoewel ze al drie jaar bij elkaar waren, realiseerde ze zich nu dat ze hem eigenlijk helemaal niet kende. Zijn kinderjaren waren een gesloten boek voor haar en ze had altijd vermoed dat hij een ongelukkige jeugd had gehad. Maar hij was een succesvolle en vaardige kinderchirurg geworden – een man die onvermoeibaar werkte om het lijden uit te bannen, een man wiens vriendelijke stem en nog zachtere handen de kleintjes konden troosten die aan zijn zorg waren toevertrouwd. Ze had gezien hoe hij van zijn stuk was wanneer zijn vaardigheden hen niet konden redden, en opgetogen wanneer zijn kleine patiënten gezond en wel werden teruggegeven aan hun bezorgde ouders. Hoe was het in vredesnaam mogelijk dat hij er niet een van zichzelf wilde terwijl hij overduidelijk in staat was om ervoor te zorgen?

Ze liet zich in de kussens vallen, maar merkte al snel dat ze veel te onrustig was. De gedachten tolden door haar hoofd en ze voelde zich verward. Ze stond op, wreef haar haar droog en kleepte zich aan. Ze deed een paar sandalen aan, ging naar de keuken en nam de rommel daar in ogenschouw.

De barkruk lag nog op zijn kant waar hij was gevallen toen ze op Greg af vloog. De espressokopjes lagen in diggelen en hun dikke, donkere inhoud was over het granieten aanrechtblad en langs de roestvrijstalen kastdeurtjes gedropen.

De huishoudelijke taken hielden haar handen bezig, maar haar hersenen weigerden op te houden met malen en toen de keuken weer glimmend schoon was, nam ze een ogenblik de tijd om het appartement te bekijken waar ze toen ze het twee jaar kochten zo opgewonden over waren geweest. Ze merkte dat ze er na de onthullingen van die ochtend naar kon kijken met de koele afstandelijkheid van iemand die het niets kon schelen.

Het was een open keuken die een grote vierkante ruimte deelde met de zitkamer en de eethoek waar de zon door de panoramaruiten

naar binnen stroomde. Roomkleurig leer, chroom en glas domineerden de ruimte en werden alleen onderbroken door het oranje, groen en rood van de paradijsvogelbloemen die in de hoge aardewerken vaas in de hoek stonden en een groot abstract schilderij aan de muur. Het was pijnlijk modern en avant-garde – de droom van iedere binnenhuisarchitect zonder rommel, warmte of persoonlijkheid. Geen enkel kind zou zich hier gelukkig voelen. En zij ook niet meer.

Ze liep langzaam door de kamers die aan dit onpersoonlijke hart grensden en zag ze in een nieuw licht. Er waren vier slaapkamers, waarvan twee waren verbouwd tot werkkamer. Die van Greg was opgeruimd – net als de man zelf – keurig, overdacht, alles op zijn plek, inclusief zijn verzameling gitaren. In scherpe tegenstelling tot haar eigen werkkamer die rommelig en chaotisch was. Weerspiegelde dat haar eigen persoonlijkheid? vroeg ze zich af. Misschien wel en dat was vreemd, want de aard van haar werk vereiste precisie en zorgvuldigheid.

De teken tafels stonden bij het raam dat van de vloer tot aan het plafond liep en waardoor je uitzicht had op het terras. Op de teken tafels lagen ingewikkelde tekeningen die er niet meer toe deden. Opgedorde tekeningen en schaalmodellen van projecten uit het verleden en de toekomst bedekten elk schap en naslagwerken waren wankel opgestapeld naast de computer. Een uit de kluiten gewassen kopieerapparaat stond tegen de verste muur met de klep geopend als een enorme muil waardoor plattegronden zichtbaar waren van een project waarvoor haar collega's en zichzelf bezig waren geweest een offerte te maken. Potloden, linialen en andere parafernalia waren in potten gepropt en op een dossierkast stonden vergeten koffiemokken schimmel te verzamelen. Maar aan de muren hingen heldere, prachtige foto's van de gebouwen die ze had helpen ontwerpen en voor de ramen hingen kristallen vlinders en vogels die regenboogkleuren de kamer in stuurden wanneer ze nauwelijks waarneembaar in de wind van de airconditioning bewogen. Vergeleken met de rest van het appartement was dit vertrek vol leven, kleur en energie.

Ze deed de deur achter zich dicht en liep terug naar de keuken, haalde het pak ijskoffie uit de koelkast en nam op weg naar het terras de post van de vorige dag mee.

Brisbane lag al te blakeren; de daken trilden in de hitte en de rivier stroomde loom door de stad in de richting van het groen en goud

van het omliggende land. Fleur klapte de grote parasol bij de witte gietijzeren tafel en stoelen open en ging zitten. Er stond geen zuchtje wind, zelfs hierboven niet. Het beloofde weer een snikhete dag te worden.

Ze nipte van haar koffie en staarde naar het uitzicht. Het leven daarbuiten ging verder. De zaterdag nam langzaam zijn loop, zoals altijd, maar hierboven in haar ivoren toren – haar gouden kooi – was ze er ver van verwijderd, gevangen in een wereld waar ze nauwelijks controle over had. Ze was haar baan en de kans op kinderen kwijt en haar huwelijk lag in duigen. Dit appartement was een symbool van de ‘ik wil alles’-generatie, maar het stelde niets voor. Het was breekbaar en vluchtig als een kaartenhuis.

‘Nu loop je medelijden met jezelf te hebben,’ siste ze, geërgerd dat haar normaal gesproken sterke en doortastende karakter het liet afweten. Ze slikte haar tranen weg, zette haar zonnebril op en richtte haar aandacht vastberaden op de laatste uitgave van de *Architectural Times*. Het was de hoogste tijd om bij zinnen te komen en op zoek te gaan naar een baan.

Greg liet zich langs de koele, harde muur van de squashbaan glijden en probeerde op adem te komen. ‘Je speelt als de duivel, *mate*. Waar haal je die energie vandaan?’

John ging op zijn hurken naast hem zitten en zijn doorploegde gezicht rimpelde als dat van een bloedhond toen hij grijnsde. ‘Niet gek, hè, voor zo’n ouwe kerel? Ik had je gewaarschuwd, Greg, jeugd is geen partij voor ervaring. Nog een potje?’

‘Dacht het niet,’ gromde hij. ‘Ik ben je nu al honderd piek schuldig.’

John kwam overeind. ‘Kom op. Het bier is voor jouw rekening.’

Ze stapten de baan af en liepen in de richting van de kleedkamers. Na een lange, hete douche voelde Greg zich energiekeer. De stapel problemen thuis leek niet meer zo afschrikwekkend, nu hij helder kon denken.

De sportclub was tamelijk nieuw en op deze zaterdag waren er rond lunchtijd maar een paar stoelen vrij bij de enorme ramen die uitzicht boden op tuinen die zich uitstrekten tot aan de rivier. John was erin geslaagd een plekje te bemachtigen en hij zwaaide naar hem toen hij terugkwam van de bar met een groot glas bier, een kan sinaas-appelsap en een bord met broodjes.

Greg had net een slokje van zijn ijskoude sap genomen, toen zijn telefoon en zijn pieper tot leven kwamen. ‘Verdomme,’ zei hij binnensmonds terwijl hij een verlangende blik op de broodjes wierp – hij had sinds gisteravond niet meer gegeten en hij was uitgehongerd.

De pieper maakte hem duidelijk dat hij nodig was op de afdeling spoedeisende hulp. Hij nam snel het gesprek op zijn mobiel aan en luisterde naar de nauwgezette stem aan de andere kant. ‘Ik ben er binnen tien minuten,’ zei hij. Hij keek met een zure glimlach naar John aan de andere kant van de tafel en haalde zijn schouders op. ‘Het ziet er naar uit dat mijn vrije weekend voorbij is.’

‘Ernstig?’

‘Ernstig genoeg. Shane Philips is al eerder opgenomen en ik heb de autoriteiten keer op keer gewaarschuwd dat ze hem bij zijn vader weg moeten halen – maar ze luisteren nooit.’

‘Blij dat ik voor verloskunde heb gekozen,’ antwoordde John en hij nam een enorme hap uit een broodje. ‘Succes, jongen.’

Greg slaakte een diepe zucht, wikkelde zijn deel van de broodjes in een papieren servet, knikte ten afscheid en liep de club uit naar zijn auto. Het ziekenhuis was niet ver, maar hij vermoedde dat hij een aantal uren in de operatiekamer zou doorbrengen en daarna zou hij te moe zijn om zijn auto op te halen.

Nadat hij op de hem toegewezen plek had geparkeerd, toetste hij hun thuisnummer in op de autotelefoon. De telefoon thuis was uitgeschakeld, dus het antwoordapparaat deed het ook niet. Fleurs mobieltje was evenmin beschikbaar en hij vermoedde dat ze hem had uitgezet, vastbesloten niet met hem te praten.

Met een gefrustreerde kreun klom hij uit zijn auto. Zijn maag kneep samen bij de gedachte aan wat hem in het ziekenhuis te wachten stond. Als kinderchirurg was hij getuige geweest van heel veel lijden, maar het werd nooit makkelijk. De wetenschap dat hij soms maar heel weinig kon doen om zijn kleine, kwetsbare patiëntjes te beschermen tegen de mensen die geacht werden van hen te houden en voor hen te zorgen maakte hem buitengewoon kwaad. Hij had in de clinch gelegen met de bureaucratie van de sociale dienst en had zijn frustratie maar al te vaak afgereageerd op de arme, overwerkte maatschappelijk werkers die alleen maar hun best deden. Niettemin was het een strijd die het waard was om geleverd te worden en hij had het gevoel dat hij beetje bij beetje vooruitgang boekte.

Greg haastte zich het ziekenhuis in en was zich ervan bewust dat hij niet de juiste kleding droeg, maar dat kon hem niet echt schelen – dat maakte in het geheel der dingen weinig uit. Hij probeerde nog een keer om Fleur te bereiken, maar de lijn bleef dood en hij zette zijn mobieltje uit. Hij haalde diep adem en liep achter de arts van dienst aan naar het met gordijnen afgeschermd hokje en zette zich schrap voor wat erachter lag.

Greg droeg nog steeds operatiekleding. Hij was vier uur aan het opereren geweest, had een lang gesprek gehad met de politie, een maatschappelijk werker en de ziekenhuisdirecteur en was nu uitgeput. In de stilte die volgde op hun vertrek liet hij zich in een leren stoel vallen en deelde een moment van overpeinzing met de vrouw aan de andere kant van de vergadertafel.

Carla Fioretti was het tegenovergestelde van wat je van een maatschappelijk werker in een ziekenhuis zou verwachten. Ze was achter in de dertig, had zwart haar en zwarte ogen, een perfecte, lichtbruine huid en het aangeboren Italiaanse vermogen om zich zwaar te kleden. Ze droeg een witte blouse met een kraag, een strakke zwarte rok en schoenen met hoge hakken. Haar komst in het ziekenhuis had voor opwinding gezorgd en had zelfs beroering gewekt bij de saaiste personeelsleden die plotseling aandacht begonnen te besteden aan hun uiterlijk in de ijdele hoop dat ze hen zou opmerken.

Toch bleef Carla een mysterie. Ze heupwiegde door de gangen, zich ogenschijnlijk niet bewust van de bewonderende blikken waarmee elke beweging van haar werd gevolgd. Haar privéleven was een raadsel en er waren geen uiterlijke tekenen die erop wezen dat ze getrouwd, verloofd, of van de andere kant was. Maar ze flirtte niet en hield zich verre van verbintenissen in het ziekenhuis, tenzij ze met haar werk te maken hadden. Ze had bewezen een taai te zijn en toegewijd aan haar werk en als ze haar tanden ergens in zette, toonde ze de vasthoudendheid van een jack russell.

Greg produceerde een wrange glimlach terwijl ze elkaar over de tafel aankeken. Ze was een verbluffend mooie vrouw en hij had van steen moeten zijn om ongevoelig te zijn voor haar charmes. Daar bleef het bij, want hij hield heel erg veel van Fleur.

‘Dank je wel voor je steun, Carla,’ zei hij terwijl hij zijn blik losmaakte van de verlokkelijke ronding van haar borsten boven het bo-

venste knoopje van haar blouse. ‘Ik voel me een stuk beter, nu er eindelijk actie wordt ondernomen.’

‘De vrouw is absoluut ongeschikt als moeder,’ antwoordde ze met die verleidelijke, hese stem waarvan andere mannen begonnen te tintelen van seksuele opwindning. ‘Als de vader in de gevangenis zit, zal zij het allemaal absoluut niet aankunnen.’ Ze leunde achterover, ging met haar lange, rode nagels door haar haar en zuchtte. ‘Ik zal mijn best doen om Shane in een betrouwbaar pleeggezin te laten plaatsen, maar je weet hoe weinig plekken er momenteel beschikbaar zijn.’

‘Hij zal de komende weken nog in het ziekenhuis moeten blijven,’ zei Greg zacht terwijl hij zich uit zijn stoel hees. ‘Blijf het proberen, Carla. Ik wil niet dat hij in een of ander kindertehuis belandt.’

‘Dat is soms de beste oplossing op de korte termijn voor een kind van zijn leeftijd,’ antwoordde ze en ze duwde zich af van de tafel.

‘Daar ben ik het niet mee eens,’ zei hij kortaf en hij stak zijn hand uit naar de deurkruk. ‘Kinderen moeten een echt thuis hebben en voor een vijfjarige is in gevallen als dit een goed pleeggezin de enige oplossing. Het maar zien te rooien als een van een hele horde andere beschadigde, bange kinderen is dat niet.’

Ze raakte even zijn arm aan en hield hem daarmee tegen. ‘Je praat alsof je ervaring hebt met dergelijke zaken,’ zei ze zacht. ‘Wil je erover praten?’

Haar parfum was muskusachtig en verleidelijk, haar donkere ogen hypnotiserend, maar hij zag de bezorgdheid erin en sloot zich af. ‘Er is niets om over te praten,’ antwoordde hij koeltjes. ‘Gebruik je vaardigheden voor iemand die het nodig heeft, Carla.’

Hij liet haar achter bij de deur terwijl zijn lome, soepele passen in de lege gangen fluisterden, maar zijn gevoelens stonden op hun kop. Hij moest inderdaad met iemand praten, moest over een heleboel dingen zijn hart luchten. Maar absoluut niet bij Carla – en niet vanavond. Hij was veel te kwetsbaar om zelfs Fleur onder ogen te komen. Met een diepe zucht verzamelde hij het laatste beetje energie en ging even een kijkje nemen bij zijn jonge patiënt.

Eveneens van Tamara McKinley:

Matilda's laatste dans
Storm over Jacaranda
Windbloemen
Zomerstorm
Onderstromen
Droomvlucht
Het land achter de horizon
De verre kolonie
De erfenamen van het land
Kind van de oceaan

Oorspronkelijke titel: *Morning Glory*
Copyright © 2012 by Tamara McKinley
Copyright © 2012 voor deze uitgave:
De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hans Verbeek
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Omslagillustratie © Shutterstock.com
Auteursfoto omslag © Jerry Bauer
Opmaak binnenwerk: V3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 6416 3
ISBN e-book 978 90 261 6417 0
NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.